

Sygn. akt II PSK 277/21

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa Ł. W.
przeciwko T. sp. z o.o. z siedzibą w W.
o premię,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 1 marca 2022 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 5 listopada 2020 r., sygn. akt XIII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 5 listopada 2020 r. oddalił apelację powoda Ł. W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 10 stycznia 2020 r., którym oddalono powództwo przeciwko T. Spółka z o.o. z siedzibą w W. zapłatę kwoty 50.000 zł z tytułu części niezapłaconego wynagrodzenia rocznego (premii rocznej), określonego w umowie o pracę i aneksami wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Sądy obu instancji wskazały, że spór w niniejszej sprawie ogniskował się wokół ustalenia, czy świadczenie określone w umowie o pracę jako premia jest dodatkowym świadczeniem niewymienionym w Regulaminie Wynagradzania i

należnym powodowi niezależnie od spełnienia jakichkolwiek warunków. Sądy *meriti* przyjęły, że powodowi nie przysługiwało oddzielne świadczenie niewymienione w Regulaminie Wynagradzania określone w umowie o pracę jako „premia” i przyznawane niezależnie od spełnienia jakichkolwiek warunków. Już sama umowa o pracę w art. 5 pkt 1 i 4 stanowiła bowiem, że powód w związku ze świadczeniem pracy na rzecz pozwanego pracodawcy będzie otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatkowo wynagrodzenie zmienne, uzależnione od osiągniętych wyników pracy i określane na początku każdego roku kalendarzowego, wypłacane miesięcznie, kwartalnie lub rocznie w zależności od zajmowanego stanowiska. Umowa o pracę nie wspomina więc poza wynagrodzeniem zasadniczym o składniku wynagrodzenia, który byłby przyznawany niezależnie od jakichkolwiek czynników. Co prawda umowa wymienia premię w wysokości 220.000 zł rocznie (40%), jednak brak jest podstaw do twierdzenia, że ten składnik wynagrodzenia został przyznany samodzielnie w oderwaniu od uregulowań z pkt 4 umowy o pracę. Świadczy o tym chociażby angielskie tłumaczenie tego składnika wynagrodzenia - *Annual Incentive Target*, a więc roczny cel motywacyjny. Nie ma tu więc mowy ani o stałym rocznym składniku wynagrodzenia, ani o celu możliwym do osiągnięcia uzależnionym od wyników pracy. Tak więc świadczenie, które kryło się w umowie o pracę pod pojęciem premii (*Annual Incentive Target*) nie było premią roczną, gwarantowaną w stałej wysokości, ale stanowiło zmienny, ruchomy składnik wynagrodzenia uzależniony od wyników sprzedaży, którego wysokość nie była ograniczona co do górnego pułapu. W umowie zagwarantowano powodowi część stałą i zmienną wynagrodzenia, zależną od wyników sprzedaży. W konsekwencji powodowi prawidłowo wypłacono przysługującą mu premię za cały okres objęty powództwem.

Powód w całości zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty przez zmianę wyroku Sądu Rejonowego i zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz wynagrodzenia rocznego (części gwarantowanej premii rocznej) w wysokości 50.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w

wysokości trzykrotności stawki minimalnej oraz za postępowanie przed Sądem drugiej instancji i za postępowanie kasacyjne.

Zaskarżonemu orzeczeniu powód zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania, a mianowicie : 1) art. 78 § 1 i 2 k.p. w związku z art. 80 k.p. w związku z art. 9 § 1 k.p. w związku z art. 77² k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie i dokonanie niezgodnej z dosłownym brzmieniem językowym błędnej wykładni i oceny postanowień umowy o pracę; 2) art. 7 ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz.U. z 2021 r., poz. 672) w związku z art. 12 umowy o pracę, przez niezastosowanie tej regulacji przy wykładni postanowień umownych dotyczących wynagrodzenia rocznego oraz premii i błędnym uznaniu za wiążącą wersji angielskiej spornej umowy o pracę, pomimo wyraźnego wskazania przez strony w art. 12 umowy o pracę jej wersji polskiej za wiążącą; 3) art. 8 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż dochodzenie dodatkowej premii poza otrzymaną premią sprzedażową i wynagrodzeniem zasadniczym stanowi nadużycie prawa bez wyjaśnienia podstaw takiego rozumowania w szczególności w kontekście przychodów przynoszonych przez powoda pozwanej Spółce, jej możliwości finansowych i pozycji powoda na rynku pracy; 4) art. 327 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 378 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c., przez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów apelacyjnych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistą zasadność skargi.

Według skarżącego wyjaśnienia wymagają następujące zagadnienia prawne: 1) czy w przypadku określenia przez strony w umowie o pracę w ramach wynagrodzenia całkowitego premii rocznej w określonej wysokości pracownikowi przysługuje względem pracodawcy roszczenie o jego zapłatę bez względu na osiągnięte cele? 2) czy w ramach premii sprzedażowej uzależnionej od wyników sprzedaży można zastrzec jej stałą wysokość płatną niezależnie od wyników sprzedaży? 3) w jakich przypadkach dochodzenie przez pracownika poza uzyskaną

premią sprzedażową premii o określonej wysokości w umowie o pracę może być uznane za nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p.? W dotychczasowym orzecznictwie brak bowiem wykładni przepisów prawa materialnego wskazanych w podstawach skargi, odnoszących się do możliwości uzyskania przez pracownika premii gwarantowanej co do wysokości niezależnej od osiągniętych wyników.

Skarżący powołał się też na oczywistą zasadność skargi z uwagi na wagę i oczywistość podniesionych zarzutów, a w przypadku nie podzielenia tego poglądu przez Sąd Najwyższy uznał, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa materialnego wskazanych w podstawach skargi. Oczywista zasadność skargi wynikać ma głównie z podniesionego zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, jak i procesowego. A na potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego przytoczonych w *petitum* skargi kasacyjnej wskazano z ostrożności procesowej na wypadek uznania przez Sąd Najwyższy, iż przedstawione zagadnienie prawne nie jest istotne.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i o zasądzenie od skarżącego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na trzech spośród wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłankach, tj. występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w

kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, LEX nr 2508113; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną zakłada więc nie tylko wskazanie przepisu prawa i stwierdzenie, że - w ocenie skarżącego - wywołuje on wątpliwości. Konieczne jest również wykazanie, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, LEX nr 2497706), a w szczególności przytoczenie i poddanie analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319).

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860). Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem „rażącego”, „ewidentnego”, „kwalifikowanego” lub „oczywistego”, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie powołanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu skarżący ograniczył się natomiast do sformułowania wątpliwości w formie pytań. Sugerując potrzebę rozstrzygnięcia pierwszych dwóch, w jego ocenie istotnych zagadnień prawnych, skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie nawiązał do treści jakichkolwiek przepisów prawa. Stwierdziła jedynie, że w jego ocenie wydaje się słuszny pogląd, iż dotychczasowe regulacje zawarte w Kodeksie pracy i odesłania do regulaminów wynagradzania nie wypowiadają się na temat ograniczeń w zakresie formułowania danego świadczenia gwarantowanego co do wysokości jako składnika wynagrodzenia, czy to w umowach o pracę czy regulaminach na zasadzie swobody umów i swobody przyznanej przez ustawodawcę odnośnie do regulacji regulaminowych w tym zakresie. Skarżący nie wyjaśnił zatem, na czym polegają trudności w dekodowaniu konkretnych przepisów ani norm prawnych oraz do jakich rozbieżnych wniosków może prowadzić ich wykładnia. Nie przedstawił w tej sytuacji argumentacji jurystycznej, za pomocą, której wykazałby, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne cechujące się walorem „istotności” wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi ani tym bardziej się ich domyslać (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2019 r., II UK 255/18, LEX nr 2688935; z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK

10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527). W odniesieniu do trzeciego z powołanych „zagadnień prawnych”, skonstruowanego w oparciu o art. 8 k.p. stwierdzić natomiast należy, że - jak wskazał Sąd Najwyższy między innymi w wyroku z dnia 9 kwietnia 2019 r., II PK 339/17 (OSNP 2020 nr 2, poz. 1) – stosowanie art. 8 k.p. (podobnie jak art. 5 k.c.) pozostaje w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy. W oderwaniu od tych konkretnych okoliczności nie można formułować ogólnych dyrektyw co do stosowania tego przepisu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1967 r., OSPiKA 1968 nr 10, poz. 210, z glosą Z. Ziemińskiego oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, OSNCP 1975 nr 1, poz. 4; PiP 1978 nr 7, s. 161, z glosami S. Sołtysińskiego i Z. Ziemińskiego, a także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 2012 r., II PK 144/11, LEX nr 1167470; z dnia 26 czerwca 2012 r., II PK 275/11, Monitor Prawa Pracy 2012 nr 11, s. 584). Ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p. mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Sfera ta w ramach postępowania kasacyjnego może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000 nr 3, poz. 58; OSP 2000 nr 4, poz. 66, z glosą A. Szpunara). Zastosowanie prawa w konkretnej sprawie to domena podstawy przedsądu wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Powyższe uwagi odnoszą się również do powoływanej przez skarżącego potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący nie wskazuje nawet przepisów, co do których istnieje w jego ocenie potrzeba wykładni. Zresztą, jak określił to sam skarżący, tę podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano jedynie z ostrożności procesowej, na wypadek, gdyby Sąd Najwyższy uznał, że w sprawie nie występuje przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej bądź istotnego zagadnienia prawnego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia też warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwagi na brak wskazania przepisu, którego naruszenie miałyby postać naruszenia

kwalifikowanego, widocznego na „pierwszy rzut oka”. Nie jest też wystraszające, o czym wspomniano w rozważaniach dokonanych powyżej, zastąpienie wywodu prawnego w uzasadnieniu wniosku samym tylko stwierdzeniem, że „zdaniem skarżącego zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem przepisów wskazanych w podstawach skargi”. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie powołuje żadnych przepisów prawa, które zostały jego zdaniem w ewidentny sposób naruszone i w naruszeniu których upatruje oczywistej zasadności skargi. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Ponadto ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.